

Cununa pierdută

Cununa pierdută

„Astfel alergați, ca să câștigați. Iar orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate; ei deci, în adevăr, ca să primească o cunună care se veștejește, iar noi, una care nu se veștejește". (1 Corinteni 9.24, 25)

Am avut ocazia să cunosc un tânăr zelos pentru onoarea lui Dumnezeu pe pământ și înflăcărat pentru mântuirea sufletelor. Totuși, interesele tinerei sale familii și succesele în lume ca om de afaceri i-au deturnat treptat atenția de la lucrurile Domnului, îndreptându-i-o spre interesele sale mondene. Deseori, când cei cu care avea obiceiul să se adune se bucurau împreună de comuniunea creștină în adunare sau se întrețineau cu lucrurile lui Dumnezeu, el rămânea acasă, ocupat cu cărțile sale de comerț și cu conturile sale sau punând în ordine problemele de a doua zi.

Aceasta a durat mulți ani, dar nu fără avertismentele Domnului și fără încurajare din partea fraților săi.

Atingând vârsta de patruzeci de ani, a fost lovit de o boală la plămâni, dar era atât de absorbit de afacerile lui, încât nu s-a retras decât în stare de completă epuizare. Abia atunci a început să reflecteze la păcatele și la nebunia lui.

Nu numai o dată, fiind numai eu cu el în ultimele zile ale vieții sale, l-am auzit strigând:

* * *

„Cât am fost de; imprudent și de răzvrătit, neglijând lucrurile lui Dumnezeu, preferând ceea ce consideram ca o datorie față de familie și față de societate, și nu comuniunea în casa lui Dumnezeu! Cu toate că purtarea mea în fața oamenilor a fost ireproșabilă, toată această perioadă din viața mea a fost un timp pierdut.

Ar fi fost mai bine dacă acești ani nu mi-ar fi fost niciodată acordați, pentru că i-am folosit pentru mine însumi; și nu pentru Domnul. Am avut pe inimă interesele mele, și nu pe cele ale Domnului Isus. Voi fi acoperit de rușine la venirea Sa. Nu am împlinit cuvântul: „Și acum, copilașilor, rămâneți în El; ca dacă Se va arăta El: noi să avem îndrazneala și să nu fim dați de rușine dinaintea Lui la venirea Sa" (1 Ioan 2.28). Îmi voi pleca fruntea, nu mi-o voi ridica, în prezența Sa, pentru că l-am luat bucuria pe care ar fi avut-o să-mi spună: «Bine, rob bun și credincios» (Matei 25.21,23). Cum ar putea să-mi spună aceasta, dacă eu l-am fost atât de necredincios?

Ce pierdere pentru mine în împărăția Sa, la venirea Domnului Isus (Luca 19.15)! În acea zi fericită îi voi vedea pe alții înaintând și primind o cunună ca recompensă pentru credințioșia cu care au slujit Domnului în timpul vieții lor, aici, jos, dar eu nu voi primi nici una; am permis ca acest secol prezent să mi-o răpească. Fără nici o îndoială, mă voi bucura să-i văd pe alții primind ceea ce eu am pierdut prin necredințioșia mea (Apocalipsa 3.11), dar eu nu mai pot regăsi aceasta. Sunt recunoscător să știu că sunt salvat prin moartea Domnului Hristos și că voi face parte dintre acei privilegiați care vor înconjura tronul Său în glorie și vor cânta frumosul, cântec «Vrednic ești» (Apocalipsa 5,9), dar unde va fi răsplata slujirii mele pentru Domnul în această lume? Nu voi avea nici una. Cuvântul Sau îmi spune: „Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Și, dacă cineva îmi slujește, Tatăl îl va onora" (Ioan 12.26). Mi-am pierdut cununa. Oh! Cât am fost de absurd când am acceptat un asemenea schimb, să neglijez lucrurile eterne în favoarea celor ale lumii care piere și pe care în curând o voi părăsi! L-am necinstit pe Domnul Isus care m-a cumpărat cu prețul propriului Său sânge...

Ce deosebită a fost comportarea mea de cea a apostolului Pavel, cel care evalua ca o pierdere lucrurile care păreau câștig aici jos: «Socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să câștig pe Hristos» (Filipeni 3.8). Ah!, sigur, mersul meu în timpul vieții nu are nimic comun cu cel al lui Pavel și nici nu voi avea în ziua aceea o parte asemănătoare cu a lui. Când a părăsit această lume, el a putut spune: «M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința; de acum îmi este pusă înaintea cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea» (2 Timotei 4.7,8).

Dar eu, în loc să fi luptat lupta cea bună, am adunat lucrurile acestei lumi, am căutat să-mi îmbogățesc familia și să mă simt bine pe această scenă unde Domnul și Stăpânul meu a fost crucificat. Iată de ce, în loc să-mi termin alergarea cu bucurie, sunt scos la mijlocul zilelor mele, plin de durere și de regrete. Nici nu am păzit credința, fiind atât de necredincios, nici nu am ascultat de glasul Domnului Isus care a spus: «Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze» (Ioan 12.26). Nu l-am urmat pe Domnul Hristos în această lume; pentru mine nu este rezervată «cununa dreptății». Eu nu «iubesc arătarea Sa» (2 Timotei 4.8); timpul de a-l sluji a trecut de acum pentru totdeauna. Domnul, în marea Sa milă, mă va lua de pe acest pământ, pentru că știe că, cu cât stau mai mult aici, cu atât mai mult mă voi cufunda în lucrurile acestei lumi. Recunosc în aceasta bunătatea și dragostea Lui și accept disciplina cu recunoștință, pentru că vine din mâna Sa.

O, permite-mi să te încurajez să folosești cu credințioșie toate clipele care îți sunt dăruite în această lume și tot ce ai pentru Domnul Hristos și pentru sfinții Săi! Fie pierderea mea un câștig pentru tine și voi avea fericirea să văd că în acea zi vei avea o intrare bogată în împărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Ce fericit voi fi să te văd primind din mâinile Sale cununa ta și locul tău de onoare în glorie, în timp ce eu mă voi mulțumi cu o poziție mult mai joasă, deoarece am trăit pentru mine și nu pentru Acela care a murit și a înviat pentru mine."

* * *

Nu puteam să răspund nimic la aceasta, pentru că știam că acesta era adevărul: el nu luase parte duminica la adunările copiilor lui Dumnezeu și dacă totuși asistase, a făcut aceasta de formă și cu răceală, fără bucurie în suflet și fără nici un folos pentru ceilalți; eram deci

fericit să ascult această plină și frumoasă mărturisire înainte de a părăsi această lume. Ea a avut efect asupra sufletului meu, deoarece, când am fost tentat să lipsesc de la adunările celor care-L iubesc și-L urmează pe Domnul sau să slăbesc în ce privește despărțirea de lume, îmi aminteam de „CUNUNA PIERDUTĂ” și aceasta m-a ajutat să evit multe piedici.

Noaptea în care a murit prietenul meu a fost solemnă. Erau în cameră doi sau trei credincioși când, cu câteva clipe înainte de plecarea lui, s-a așezat pe pat și, ridicând mâinile într-un gest de surpriză și de bucurie, a spus: „Domnul Isus va părăsi tronul Tatălui Său și va veni pe nori să-Și răpească sfinții la întâlnirea cu ei în văzduh! Vegheați! Oh, nu 'dormiți!” Atunci s-a lăsat din nou pe pernă și a expirat.

Mărturia sa a fost solemnă, nu numai în ce privește venirea Domnului Isus pentru a-Și lua Adunarea, ci și în ce privește credințioșia față de El în timpul absenței Sale. Ea ne arată și marea dorință a acestui frate de a nu sfârși ca el, ci des a fi găsiți treji și cumpătați.

Acum nu este timpul de noi descoperiri, ci de a crede revelația scrisă și inspirată de Dumnezeu. Când obosim din punct de vedere spiritual și simțim că atenția noastră slăbește, să ne amintim și de cuvintele acestui muribund. Ele ne vor fi utile pentru a ne elibera picioarele din plasă și pentru a urma cu răbdare alergarea care ne stă înaintea, privind la Domnul Isus (Evrei 12.1).

Să prețuim tot ce poate să ne ajute la aceasta, într-un timp în care totul este calculat ca să ne îngreuneze și să ne descurajeze, ascunzându-ne din vedere ziua gloriei! Mulți dintre aceia care știu că au viața eternă în Domnul Hristos, ca acest tânăr, se lasă înșelați de lucrurile de pe pământ și își imaginează că vor putea să se bucure de două lumi, cea de sus și cea de jos, ca și cum Domnul Isus n-ar fi fost respins și răstignit aici, jos. Mântuirea noastră nu depinde de meritele noastre, ci de ceea ce a făcut Fiul lui Dumnezeu pentru noi, pentru că nimic nu este mai clar revelat în Scriptură ca mântuirea prin har, prin credință, care este „dăruul lui Dumnezeu” (Efeseni 2.8).

El ne-a mântuit, ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu după faptele noastre, ci după planul Său și prin harul care ne-a fost dat în Domnul Isus Hristos. Dar tot clar este arătat în Evanghelie că aceia care sunt mântuiți pot, prin nepăsarea în mersul lor, să devină orbi, uitând de curățirea păcatelor lor de altă dată (2 Petru 1.9), incapabili să privească fie în urmă, la cruce, fie înainte spre deplina posesie a privilegiilor lor. Aceste suflete au o mare pierdere atât în lumea aceasta cât și în glorie (1 Corinteni 3.13fel5). În Cuvântul lui Dumnezeu este deseori repetat că Domnul Isus va da, în acea zi, tuturor răscumpărărilor Săi diferite poziții în împărăție, după lucrările lor; „Cine seamănă cu zgârcenie va și secera eu zgârcenie; și cine seamănă cu binecuvântări va și secera cu binecuvântări” (2 Corinteni 9.6).

Unii își vor vedea lucrarea arsă și ei înșiși vor fi mântuiți ca prin foc (1 Corinteni 3.15); alții „vor avea o ntrare bogată în împărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. Piatra albă, numele nou, mana ascunsă sunt tot atâtea manifestări de favoare pentru cei care au fost credincioși Domnului Isus pe pământ, în timpul când El a fost respins.

Ce gând dureros că cei care sunt legați de un Hristos înviat în glorie, la dreapta lui Dumnezeu, pot să caute să-și placă lor înșiși într-o lume în care El a fost disprețuit și respins și nu-L așteaptă pe Cel care va veni! Încă puțin, foarte puțin timp, și Cel ce vine va veni și noi îi vom vedea fața și vom fi pentru totdeauna cu El!,

„De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintiți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul” (1 Corinteni 15.58).

Scump cititor, nu-ți pierde cununa!

* * *

Dumnezeu îți cunoaște trecutul; dă-I Lui prezentul; El Se va ocupa de viitorul tău. (E. M.)

Domnul Isus Hristos este:

- Cuvântul care trebuie vorbit;
- Adevărul care trebuie proclamat;
- Drumul care trebuie urmat;
- Lumina care trebuie arătată;
- Viața care trebuie trăită;
- Bucuria care trebuie împărtășită. (L. F.)

clickbible.org